

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ

**ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ
ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ТА БЕЗПЕКИ СУСПІЛЬСТВА**

МАТЕРІАЛИ
Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 19-20 травня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

2. Конвенція про заснування Всесвітньої організації інтелектуальної власності ВО інтелектуальної власності; Конвенція, Міжнародний документ від 14.07.1967 [Електронний ресурс]. – Режим доступу http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/995_169

3. Капіца Ю.М. Проблеми охорони комерційної таємниці, ноу-хау та конфіденційної інформації в праві України // Огляд законодавства України та його реалізація. – К.: Академія правових наук України. – 2000. – С 175–199.

4. Галянтич М.Правові засади захисту комерційної таємниці // Інтелектуальна власність. —2003. -№12. - С 27

5. Цивільний кодекс України від 16.01.2003р.№435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40 – 44. – Ст. 356.

6. Господарський кодекс України від 16.01.2003р. № 436 -IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19–20, № 21–22. – Ст. 144.

7. Про інформацію : Закон України від 02.10.1992р. №2657-ХІІ[Електронний ресурс] Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>.

8. Науково-практичний коментар до Цивільного кодексу України від 19 червня 2003 року N 980-IV Електронний ресурс [Режим доступу]: <http://radnuk.info/komentar/chky/chky-knuga4/140-kn4-glava46/2214--505-.html>.

9. Про перелік відомостей, які не представляють комерційної таємниці: Постанова Кабінету Міністрів України від 9 серпня 1993 р. № 611.[Електронний ресурс] Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/611-93-%D0%BF> .

МІНІСТЕРСТВО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ І ТОРГІВЛІ УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТ ДЕРЖАВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

Коржова В. Е.

*студентка V курсу юридичного факультету
Сумського державного університету*

На часі досить актуальною є тема дослідження ролі Міністерства економічного розвитку і торгівлі України як суб'єкта регіональної політики. В Україні триває модернізація регіонального розвитку, активізується процес становлення нової державної регіональної політики.

Серед стратегічних пріоритетів модернізації регіонального розвитку – пошук гідної відповіді влади на виклики, ризики , що виникають внаслідок подовження рецесії світового господарства та вкрай негативно впливають на соціально-економічний розвиток українських регіонів; віднайдення в Україні ефективних механізмів та інструментів стимулювання місцевого та регіонального розвитку, активізації підприємницької ініціативи на місцях, запровадження дієвих стимулів щодо налагодження ефективного міжрегіонального, міждержавного, транскордонного співробітництва [1].

Законодавством визначено, що центральним органом виконавчої влади є Міністерство економічного розвитку і торгівлі України (далі – Мінекономрозвитку України), діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України. Воно було утворене 9 грудня 2010 р. шляхом реорганізації Міністерства економіки України [2].

У системі органів виконавчої влади Мінекономрозвитку України є головним центральним органом з формування та забезпечення реалізації державної політики економічного і соціального розвитку; цінової, промислової, інвестиційної, зовнішньоекономічної політики; державної політики у сфері торгівлі; державної

регіональної політики; державної політики з питань розвитку підприємництва, технічного регулювання та захисту прав споживачів, а також міжвідомчої координації з питань економічного і соціального співробітництва України з Європейським Союзом.

Мінекономрозвитку України є спеціально уповноваженим органом у сфері державних закупівель, метрології, з питань державно-приватного партнерства, державної регуляторної політики, ліцензування, дозвільної системи у сфері господарської діяльності, оборонного замовлення.

У своїй діяльності Мінекономрозвитку України керується Конституцією та законами України, дорученнями а також актами Президента України та Кабінету Міністрів України, іншими актами законодавства.

Департамент регіональної політики, у структурі Мінекономрозвитку України займається питаннями регіонального розвитку. Департамент був створений за рахунок реорганізації структурних підрозділів міністерства. Основні завдання, функції та права структурних підрозділів, що входять до складу департаменту, визначаються у положеннях про них.

Департамент регіональної політики – структурний підрозділ центрального апарату Мінекономрозвитку України, підпорядкований першому заступникові Міністра економіки відповідно до розподілу обов'язків. Головною метою діяльності департаменту є формування пропозицій та реалізація економічної політики щодо створення умов для динамічного, збалансованого регіонального та місцевого розвитку, активізація ресурсного потенціалу та підвищення конкурентоспроможності регіонів [3].

Поряд з тим, у 2007 р. уперше було створено профільний центральний орган виконавчої влади з питань забезпечення реалізації державної регіональної політики, удосконалення адміністративно-територіального устрою України – Міністерство регіонального розвитку та будівництва України. І тільки у 2010 р. було розмежовано повноваження Міністерства економіки України та Міністерства регіонального розвитку та будівництва України.

До відання Мінрегіонбуду віднині віднесено підготовку і реалізацію державної стратегії регіонального розвитку, координацію розробки регіональних стратегій розвитку, підготовку угод щодо регіонального розвитку. Варто відзначити, що Мінекономрозвитку України в межах своєї компетенції координує всі заходи, що стосуються регіональної політики, але при цьому приймає документи лише за умови врахування думки регіонів та погодження з іншими центральними органами виконавчої влади.

Мінекономрозвитку України як орган центральної виконавчої влади, застосовує такі інструменти державного регулювання регіонального економічного розвитку:

- нормативно-правове регулювання;
- пряме державне інвестування;
- перерозподіл бюджетних ресурсів;
- встановлення прямих інституційних відносин між центральними органами влади та органами місцевого самоврядування.[4]

Однак, кожен із цих державних інструментів впливу на регіональний розвиток потребує перегляду умов, доцільності та масштабів їх застосування з метою пошуку оптимального балансу «держава – регіон – громада». Основні недоліки, що

стосуються вироблення та реалізації державної регіональної політики Мінекономрозвитком України, можна звести до наступних:

- недосконалість нормативно-правової бази України з питань регіональної політики, якою у своїй діяльності керується Мінекономрозвитку України;
- необхідність постійного і безперервного процесу узгодження дій з Міністерством регіонального розвитку та будівництва України з метою недопущення дублювання виконуваних функцій;
- гостра нестача матеріально-технічних ресурсів, що забезпечують ефективну діяльність структурних підрозділів Міністерства та ін.

Отже, Міністерство економічного розвитку і торгівлі України як суб'єкт регіональної політики бере участь у процесі її формування та реалізації шляхом дотримання принципів, виокремлення стратегічних пріоритетів регіонального розвитку, ефективного використання механізму та інструментів стимулювання регіонального розвитку.

Однак його діяльність як центрального органу виконавчої влади, з огляду на європейську орієнтацію країни, має бути узгоджено з сучасними підходами ЄС до впровадження регіональної політики сталого розвитку регіонів.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Регіональний вимір соціально-економічного розвитку і засади нової регіональної політики. – К. : НІСД, 2013. – 3 с.
2. Указ Президента України від 31.05.2011 р. № 634/2011 «Про Міністерство економічного розвитку і торгівлі України».
3. Наказ Міністерства економіки України «Про затвердження положень про структурні підрозділи Міністерства» від 22.10.2008 р. № 580.
4. Україна в 2015 році: щорічні оцінки суспільно-політичного та соціально-економічного розвитку: монографія / за заг. ред. А. В. Єрмолаєва. – К. : НІСД, 2010. – 528 с. – С. 259.

ПРОБЛЕМАТИКА СТАНОВЛЕННЯ ФІНАНСОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Кузьменко С.

*студент V курсу юридичного факультету
Сумського державного університету*

Науковий керівник: Гаруст Ю. В.

*д.ю.н., доцент кафедри АГПФЕБ юридичного факультету
Сумського державного факультету*

З того часу коли України прийняла незалежність, з'явилася велика кількість серйозних проблем. Всі проблеми новоствореної держави пов'язані з радянською економікою, яка існувала ще багато років тому на цій території країни, та залишила серйозний відбиток на її стані. З прийняттям незалежності, в державі запроваджено фінансову систему України. Хоча ще рано говорити, що ця сфера економіки завершила свій розвиток, а основні його елементи так чи інакше сформувалися та функціонують.

Фінансова система України, за останні роки зазнала істотних змін, але багато з них не відобразилося у законодавстві. В цьому і полягає головна проблема фінансової системи України. Держава повинна створити чітку правову та адміністративну основи управління фінансовою системою.